

Sygn. akt II W 330/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Niedzielski

Protokolant: st. sekr. sąd. Jadwiga Jankowska

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 6 lipca i 19 września 2018 r.

sprawy A. K. (1) z d. Ł. ur. (...) w P. c. R. i C. z d. K.

obwinionej o to, że:

w dniu 28 marca 2018 roku o godz. 17:00 na parkingu sklepu (...) przy ul. (...) w B., woj. (...), w strefie ruchu, kierując samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), włączając się do ruchu poprzez wyjeżdżanie tyłem z miejsca parkingowego, nienależycie obserwowwała drogę za pojazdem i doprowadziła do zderzenia z samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez P. C. (1) wykonującego manewr cofania w wolne miejsce parkingowe, czynem swoim powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego H. oraz jego pasażerki S. C. (1),

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

1. uznaje obwinioną **A. K. (2)** za winną zarzucanego jej czynu z tą zmianą jego opisu, że w dniu 28 marca 2018 roku około godz. 17:00 na parkingu sklepu (...) przy ul. (...), w B. (woj. (...)), w strefie ruchu, kierując samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), podczas włączania się do ruchu poprzez wykonywanie manewru cofania z miejsca parkingowego, nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu innemu pojazdowi wyjeżdżając bezpośrednio przed również cofający samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...) kierowany przez P. C. (1) doprowadzając w ten sposób do zderzenia ww. pojazdów i powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego H. oraz jego pasażerki S. C. (1) i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 86 § 1 kw na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza A. K. (2) grzywnę w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych;

2. pobiera od A. K. (2) kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty oraz zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 750 (siedmiuset pięćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu części wydatków zwalniając z obowiązku ich zapłaty w pozostałym zakresie.

Sygn. akt II W 330/18

UZASADNIENIE

W dniu 28 marca 2018 r. około godziny 17:00 A. K. (2) kierując samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...) wyjeżdżała z jednego miejsc parkingowych na parkingu sklepu (...) przy ul. (...) w B..

/wyjaśnienia obwinionej A. K. k. 59-60, 63 i 64/

W tym samym czasie po przedmiotowym parkingu poruszał się samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...). Wymieniony pojazd prowadził P. C. (1), a pasażerką była jego matka S. C. (1).

/zeznania P. C. k. 24, 60-62 i 63, zeznania S. C. k. 27 i 62-63/

P. C. (1) przejechał pomiędzy miejscami parkingowymi za tyłem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), a następnie po dojechaniu na koniec alei zaczął cofać. W tym czasie, A. K. (2) również zaczęła cofać oraz wyjechała bezpośrednio przed najjeżdżający tyłem samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...) i zatrzymała się. W następstwie tego doszło do uderzenia prawą stroną tyłu cofającego samochodu marki H. w błotnik tylny lewy samochodu H..

/zeznania P. C. k. 24, 60-62 i 63/

Parking sklepu (...) przy ul. (...) posiadał nawierzchnię z kostki brukowej, która była mokra. Przy wjeździe znajdował się znak B-33 ograniczający prędkość do 20 km/h oraz tabliczka D-52 „strefa ruchu”. Wyznaczone były miejsca zatrzymania pojazdów o szerokościach 2,6 m i długościach 5,0 m. Pomiedzy tymi stanowiskami parkingowymi znajdował się dwukierunkowy przejazd o szerokości 6,0 m z wyznaczoną osią oraz wyznaczonymi kierunkami ruchu. Widoczność była dobra. Przejrzystość powietrza zmniejszał padający drobny deszcz. Temperatura przy gruncie wynosiła + 2°C.

/protokół oględzin miejsca k. 6-7, dokumentacja fotograficzna k. 12-17 (kop. k. 20), szkic k. 18 (19)/

W wyniku przedmiotowego zdarzenia uszkodzone zostały następujące elementy pojazdów:

- w samochodzie H.: błotnik tylny lewy (w części środkowej i tylnej wgnieciony i zarysowany z miejscowymi odpryskami powłoki lakierowej pod wlewem paliwa), zderzak tylny (porysowany z lewej strony w obszarze łączenia z błotnikiem) oraz kołpak koła tylnego lewego (połamany);
- w samochodzie H. (...): pokrywa komory bagażnika (wgnieciona z prawej strony), zderzak tylny (pęknięty i zarysowany z prawej strony), klosz lampy zespolonej tylnej prawej (pęknięty i przemieszczona lampa w zamocowaniu), błotnik tylny prawy (zagięty z odpryskami powłoki lakierowej w obszarze łączenia z lampą zespoloną tylną prawą).

/protokoły oględzin pojazdów k. 8 i 9, dokumentacja fotograficzna k. 12-17 (kop. k. 20)/

W przedmiotowym zdarzeniu doszło do uderzenia narożnikiem tylnym prawym cofającego samochodu marki H. (...), kierowanego przez P. C. w błotnik tylny lewy samochodu H. kierowanego przez A. K. (2).

Charakter wzajemnych uszkodzeń pojazdów, przemawia za tym, że w chwili uderzenia przez samochód H. w pojazd marki H. ten ostatni nie był w ruchu.

Brak jest jednak możliwości ustalenia jaki czas upłynął od chwili zatrzymania samochodu H. do momentu kiedy został on uderzony przez pojazd marki H..

A. K. (2) włączała się do ruchu i w związku z tym obowiązana była zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Ponadto, z racji tego, że wykonywała manewr cofania miała bezwzględny obowiązek zachowania szczególnej ostrożności i ustąpienia pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu, a w szczególności sprawdzenia, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia oraz upewnienia się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda.

Technika i taktyka jazdy A. K. (2) była nieprawidłowa, gdyż cofając się z miejsca parkingowego i zatrzymując się bezpośrednio przed cofający pojazd H. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas włączania się do ruchu i nie ustąpiła pierwszeństwa pojazdowi będącemu w ruchu.

Technika i taktyka jazdy kierującego samochodem marki H. (...) była także nieprawidłowa ponieważ wykonując manewr cofania nie zachował szczególnej ostrożności i nieuważnie obserwował sytuację za swoim samochodem. P. C. (1) przy uważnej obserwacji drogi i podjęciu w porę manewru zahamowania miałby możliwość uniknięcia zderzenia z samochodem H.. Tym samym, jego nieprawidłowe zachowanie pozostawało w związku przyczynowo – skutkowym z zaistniałą kolizją.

/opinia biegłego K. K. k. 67-80/

A. K. (2) ma (...) lat; jest (...); pracuje jako (...) w (...) w B. z wynagrodzeniem ok. 2.900zł miesięcznie netto; nie posiada niktogo na utrzymaniu; jest właścicielką samochodu H. (...) z 2010 r. oraz mieszkania o powierzchni ok. 60 m⁽²⁾; nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisów ruchu drogowego.

/oświadczenie A. K. k. 58; informacja o wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 42/

Obwiniona nie przyznała się do zarzucanego jej czynu. W toku postępowania sądowego wyjaśniła, że po tym jak przejechała za nią samochód cofała z miejsca parkingowego. Zatrzymała się i wówczas zauważyła jak to auto, które wcześniej za nią przejeżdżało cofa z impetem, a następnie uderza w tył kierowanego przez obwinioną pojazdu. A. K. (2) nie zdążyła powrócić na miejsce parkingowe, a używanie sygnału dźwiękowego nie przyniosło skutku. Obwiniona twierdziła, że prawidłowo wykonała manewr włączania się do ruchu i cofania, a do zderzenia doszło wyłącznie na skutek niezachowania ostrożności przez kierującego H., który „w nią wjechał”. (k. 59-60, 63 i 64)

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy doprowadził Sąd do wniosku, iż obwiniona A. K. (2) dopuściła się zarzucanego jej czynu.

W świetle zgromadzonych dowodów, nie ulegało wątpliwości, że w dniu 28 marca 2018 r. około godz. 17.00 na terenie parkingu sklepu (...) przy ul. (...) w B. doszło do kolizji pomiędzy dwoma samochodami. W przebiegu wymienionego zdarzenia drogowego doszło do uderzenia narożnikiem tylnym prawym cofającego samochodu marki H. (...) nr rej. (...) kierowanego przez P. C. (1) w błotnik tylny lewy samochodu H. nr rej. (...) kierowanego przez A. K. (2). Wymienione okoliczności były niesporne i znajdowały odbicie we wszystkich dowodach niniejszej sprawy, które w tym zakresie polegały na prawdzie.

Rozbieżności w zebranych materiałach dowodowych dotyczyły natomiast tego, czy wymieniona kolizja wynikała z nieprawidłowego wykonywania manewrów cofania przez A. K. (2) lub P. C. (1), czy też błędów w technice i taktyce jazdy popełnionych przez obydwu uczestników ruchu.

W wymienionych kwestiach przedstawione zostały sądowi dwa zasadnicze, a jednocześnie diametralnie przeciwstawne dowody. Z jednej strony były to wyjaśnienia obwinionej, która utrzymywała, że prawidłowo wykonała manewr cofania i włączania się do ruchu, tzn. w ten sposób, że po wysunięciu się z miejsca parkingowego zatrzymała swój pojazd, a następnie uderzył w niego cofający swoim autem P. C. (1), który musiał jej „nie widzieć”. Z drugiej natomiast występowały zeznania kierującego H. (...), który twierdził, że w trakcie kiedy wykonywał manewr cofania bezpośrednio przed tył jego auta wyjechała z miejsca parkingowego obwiniona, w której to pojazd uderzył.

Rozstrzygając zarysowane kwestie dowodowe, Sąd doszedł do przekonania, że błędów w technice i taktyce jazdy nie ustrzegli się obydwie kierowcy, a wynika to z następujących powodów.

W ocenie Sądu na prawdzie polegały twierdzenia kierującego samochodem marki H. jakoby kierująca pojazdem H. wyjechała tyłem z miejsca parkingowego bezpośrednio przed cofającego swoim autem P. C. (1). W przeciwnym bowiem razie trzeba by było dojść do kuriozalnych wniosków, że kierujący H. cofał „na oślep” lub z premedytacją uderzył w auto obwinionej. Klóci się to natomiast z doświadczeniem życiowym. W momencie poruszania się przecież do tyłu kierujący przynajmniej obserwują drogę za pojazdem w lusterkach. Ponadto zaś, P. C. (1) poruszał się autem należącym do swojego ojca. Z obawy zatem przed konsekwencjami uszkodzenia pojazdu z pewnością umyślnie nie uderzył w tył wycofującej z miejsca parkingowego obwinionej. A. K. (2) natomiast po tym jak przejechała za jej pojazdem samochód rozpoczęła wyjeżdżanie tyłem z postoju i wówczas z pewnością nie spodziewała się tego, że tamto auto po dojechaniu

do końca alejki zacznie wracać w jej stronę tyłem. Dlatego też nie wkalkulowała tego w swoją taktykę jazdy i wyjechała tyłem bezpośrednio przed cofającą H. doprowadzając do zderzenia.

Poczynione przed chwilą uwagi nie zmieniają jednakże faktu, iż przyczyną kolizji był także błąd w technice i taktyce jazdy P. C. (1), gdyż wykonując manewr cofania nie zachował szczególnej ostrożności i nieuważnie obserwował sytuację za swoim samochodem. Przy uważnej bowiem obserwacji drogi i podjęciu w porę manewru zahamowania miałby możliwość uniknięcia zderzenia z samochodem H..

Reasumując, z opisanych powyżej względów, Sąd odnośnie tego, że A. K. (2) wyjechała tyłem bezpośrednio przed cofającego P. C. (1) przypisał wiarę zeznaniom kierującego H. (...), odmawiając tym samym waloru prawdziwości wyjaśnieniom obwinionej tej w części.

Ponadto na podkreślenie zasługuje także to, że o ile na obydwójgu uczestnikach przedmiotowego zdarzenia spoczywały obowiązki jakie prawo o ruchu drogowym nakłada na kierujących, którzy wykonują manewr cofania, o tyle na obwinionej spoczywały jeszcze dodatkowe powinności wynikające z tego, że A. K. (2) włączała się jeszcze do ruchu. Dlatego też, powinna ona była zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi będącemu w ruchu.

Sąd przyznał moc dowodową opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, gdyż jest zupełna, wnikliwa, zrozumiała, logiczna oraz wyczerpująca, a także nie zawiera sprzeczności.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd przyjął, że A. K. (2) w dniu 28 marca 2018 roku około godz. 17:00 na parkingu sklepu (...) przy ul. (...), w B. (woj. (...)), w strefie ruchu, kierując samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), podczas włączania się do ruchu poprzez wykonywanie manewru cofania z miejsca parkingowego, nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu innemu pojazdowi wyjeżdżając bezpośrednio przed również cofający samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...) kierowany przez P. C. (1) doprowadzając w ten sposób do zderzenia ww. pojazdów i powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego H. oraz jego pasażerki S. C. (1).

Opisane powyżej zachowanie obwinionej wypełniało dyspozycję wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Stosownie bowiem do treści art. 17 ust. 2 i art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1990) kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu, a przy cofaniu ponadto sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia oraz upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda, a w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby. W ustalonym stanie faktycznym A. K. (2) podczas włączania się do ruchu poprzez wykonywanie manewru cofania z miejsca parkingowego, nie zachowała natomiast szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu innemu pojazdowi będącemu w ruchu doprowadzając tym samym do zderzenia i powodując przez to zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przy wymiarze kary, Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność łagodzącą niekaralność za wykroczenia oraz prowadzenie nienaganego życia przed popełnieniem wykroczenia, a także błędną technikę i taktykę jazdy drugiego z uczestników kolizji.

W przekonaniu Sądu wymierzona obwinionej na podstawie art. 86 § 1 kw kara grzywny w wysokości 250 zł odpowiada przede wszystkim stopniowi społecznej szkodliwości czynu A. K. (2) oraz pozwala na osiągnięcie zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do obwinionej, a także czyni zadość potrzebie społecznego oddziaływania. Uwzględniając bowiem:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra tj. bezpieczeństwo w komunikacji,

- okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywację sprawcy, a więc wyjechanie tyłem z miejsca parkingowego przed cofający w sposób nieoczekiwany inny pojazd, który wcześniej za nią przejechał;

- wagę naruszonych obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia, czyli: brak należytej obserwacji sytuacji za pojazdem i wykonanie manewru włączania się do ruchu poprzez cofanie pomimo braku należytego upewnienia się, czy nie spowoduje to zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

Sąd doszedł do wniosku, iż stopień społecznej szkodliwości wykroczenia obwinionej jest nieznaczny, a najlepiej odpowiada mu wyżej wymieniona kara grzywny uwzględniająca także warunki majątkowe obwinionej. Orzeczona kara, bardzo nieznacznie przekracza minimalną wysokość grzywny określoną w art. 24 § 1 kw i oscyluje w dolnej granicy przewidzianej przez ustawę.

W oparciu o art. 119 § 1 kpw oraz art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 118 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa 30 zł tytułem opłaty oraz 750 zł z racji zwrotu części wydatków. Na zasądzoną kwotę zwrotu wydatków składa się mniej więcej połowa sumy kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz 100zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (por. § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118 poz. 1269). W pozostałej części obwiniona zwolniona została z obowiązku zwrotu wydatków na zasadzie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw, gdyż przemawiały za tym względy słuszności albowiem do kolizji w znacznej części przyczynił się także drugi uczestnik ruchu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku z 28 września 2018 r.